કીસ્સા તંબોલન
ઔર
જવાનકા.

ઊરદુ જબાન ગુજરાતી હરફોમાં.

છપાવી પ્રગટ કરનાર

આહમજી મુલ્લા નુરૂદીન.

સને ૧૮૭૮

આર્ય-મંડળ પ્રેસ.

કીમત ૦)≡

કીસ્સા તંબોલન ઔર જવાનકા.

નહુમતકા કીસ્સા હુવા અબ શુરૂ,
કીસી મસખરેને કીયા જો રૂજુ.
કહા ઇસ તરીકા ઊને ચરીત એક,
નહીં માનને બાત ઊસકી જો નેક.
વોહ કહેતાહૈ એસા સુનો ધરકે કાન,
કે થી એક અવરત હસીન ઔર જવાન.
કીસી શહેરમેં એક જવાંમર્દ થા,
બડા મુફલેસીકા ઊસે દર્દ થા.
હમેશા ઊસ ઘરમેં ફાકે પડે,
અપસ ઘરમેં જોરૂ ખસમ નીત લડે.
કહા ઊસકો અવરતને અય મેહેરબાં,
મેરે સરપે વાલી તો જગકે મીઆં.
કીસીજા પે ગર તુ કરે નવકરી,
તો ઊસસે મેરે દીલકો હો દીલબરી.

સુની બાત અવરતકી જબ સો ઊને,
અંદેશા કીયા તબ અપસ દીલમને.
લગી બાત અવરતકી ઊસકો પસંદ,
કમર બાંધ જલદી હુવા મુસ્તેમંદ.
કે બીબી મએં સોંપા ખુદાકો તુમ્હેં,
તવકલ ખુદાપર કીયા અબહું મએં.
ઊસી દીનસે રૂખસત વોહ લેકર ચલા,
કીસી શહેર અંદર વોહ વારીદહુવા.
ચલા સએર કરતા બ કુચો બઝાર,
દુકાંપર વોહ તંબોલીકી એકબાર.
વોહ બએઠા તંબોલીને પુછા ઊસે,
કે હુએ કોન તુ કસ્દ ક્યા હુએ તુજહે.
કહાંસે તુમ આઓ કરો તુમ બયાં,
મુફસ્સીલ હકીકત સો મુજહપર અયાં.
તંબોલીસે સારા વોહ કહેકર ઝીકર,
કીયા અરકો નીચે હુવા બા ફીકર.
તંબોલી ઊઠા તબ ઊસે બોલકર,
તુ રહે પાસમેરે યેહ તેરાહુએ ઘર.
અએ ભાઈ જહાંતક હોવે નવકરી,
તુ ખુશહોકે ઇસ્તબાપે કર ચાકરી.

તુજકે બાઇપનસે યેહ કેહેતાહું મએં,
ઔર ઘરકા તુકડા કબુલો તુમ્હે.
યેહ કહેકર ઊસે પ્યારસે લેચલા,
ઊસે લેકે ઘરમેં અપસકે ગયા.
ખીલાયા બહોત નાઝો ન્યામત સતીં,
ઓઆફત કીયા બહોત ઇજ્જત સતીં.
વોહથા પાદશાહકા તંબોલી જો પાસ,
હમેશા વોહ રહેતા ઊસી શાહકે પાસ.
ઝરોમાલ ઊસ પાસ થા બેશુમાર,
કે ગીનતી ન આવે કભી ઊસકા પાર.
મહેલે ઔર ઇમારત બડીશાનકી,
ગુલામો કનીઝક બડી માનકી.
તંબોલી અથા બખ્તવર બેહીસાબ,
લીખું ઊસકી દવલત તો હો સદકીતાબ.
લગા મર્દ મુફલીસ જો ખીદમત કરન,
હમેશા ઊઠાવે જો ઊસકા ચરન.
હમેશા રહે ઊસકી દુકાનપર,
વોહ ખાનેકો આવે તંબોલીકે ઘર.
તંબોલીથા નવકર વોહ શાહકે કને,
અથા રોઝોશબ અઓરો આશરવમને.

કે ઇસ મહેં મુશ્લીસકી ખીદમત કરો,
જો માંગે સો ખાનેકો ન્યામત ધરો.
કુઇચંદ મુદ્દત ઊસી બાતસે,
વોહ કરતા ગુઝરથા ઊસી ઘાતસે.
યકાયક ખુદાકા હુકમ યું હુવા,
મહેલમેં જવાંમર્દ ખાને ગયા.
રખે ઊસકે આગે મઝેર તમામ,
કરો નઓશ અવ્વલ આઝાં પસ કલામ.
એકાએક વોહ અવરતકે દીલમેં ગયા,
જવાંમર્દ દેખું જો આયા ન્યા.
કે કએસી હુએ સુરત જવાંમર્દકી,
હકીકત હુએ કએસી ઊસકી ફરદકી.
ચલી દેખનેકો છજેકે ઊપર,
ખુશીસાથ બએઠી કીસી જાએપર.
દેખો ખા રહા હુઓ જવાંમર્દ તમામ,
લીયા દરકને લુટ ઊસકો તમામ.
વોહ અપની જવાનીમેં મામુરથા,
જવાનીકે નશેમેં મખમુરથા.
વોહ અવરત ઊસે દેખ આશક હુઇ,
ઊસીકે દરકે બીચ ફાસક હુઇ.

કોઇ ઊઝરખ્વાહી ઊને લાખ માગા,
કે દેખી તુજહે આજ પુરે હુએં ભાગ.
કહી જાનેમન મએં કનીઝક તેરી,
કે જોકુછ તુ ચાહે સો હો દાસ ઘડી.
મેરે ખસ્તા દીલકા તુ મરહમ રહો,
શબોરોઝ મેરાહી હમદમ રહો.
તેરે સર્વે કદપર મએં કુરબાન હું,
તેરી આશકી પર મએં હએરાન હું.
મેરે છકે ખારનાંકા તુ ફુલ હએ,
નઝાકત રીફાકતમેં મકબુલ હએ.
તુજકે હુસન અયસા ખુદને દીયા,
મેરી જાન છા તુજપે કુરબાં કીયા.
તેરી વસ્લકી આસ રખતી હું મએં,
તેરે કદ લબકી ઊદાસી હું મએં.
તુજકે આજ દેખા હું મએં એકબાર,
કરો શુક્ર હકકા કઇ લાખબાર.
મેરે જાનેમન દેખ મેરી તરફ,
શકર લબસે મુજહેકો સુના એક હરફ.
તેરે હુસનકી તુજકો સોગંદ હએ,
તેરે ઇશકમેં દીલ મેરા બંદ હએ.

તેરે ઇશ્કમેં અબ દીવાની હુઈ,
તેરે ઇશ્કમેં ગુલકી પાનીહુઇ.
તુ હંસ બોલ મુજહસે અરે ઇસ ઘડી,
ઇસી બાતકી લાખ મીન્નતકરી.
મએં કહેતી તુજહે એક આખીર સુખુન,
કે અએ દીલરૂબા બાત મેરી તુ સુન.
તુજહે કયા કહું તુ હએ રવશાન ઝમીર,
તુ હએ જગકે ઇનસાનમેં બેનઝીર.
મએં કરતીહું અબ આજેઝીસે સલામ,
કે અએ મેહેરબાં મુજહસે હો હમકલામ.
મુજહે આરઝુ એક દીલ બીચ હએ,
સો કહેતીહું તુજહસે જો દીલબીચહએ.
મેરા તન ઝમીંપર ફરશ કર બીછાઊં,
તુજહ શાહકો ઊસકે ઊપર બીઠાઊં.
બહોત મીન્નતાં કરકે કરતી કલામ,
બજાલાકે આદાબ કરતી સલામ.
ફર આકર કહી અએ પીઆરે સજન,
લગી બોલને મુંહસે શીરીં સુખન.
દીયા તબ જવાંમર્દને યું જવાબ,
સુખન એક કહેતાહું સુન માહતાબ.

યેહ ખાવીંદ જીસ વકત તેરા સુને,
કહા ક્યા તેરેપર મેરેપર બને.
કહા નાઝનીને તભી યેહ સુખન,
કે ઇસ બાતમેં ડર નહીંહુએ તુમન.
કે ઘરસે તો નીકલે તવક્કલ ઊપર,
તુમનકો નરખનાહુએ અઓરકા ખતર.
ખુદાપર તવક્કલ કીયાહુએ જીને,
સભી મુશકીલાં હલકીયાહુએ ઊને.
જવાંમર્દ ઇસ બાતપર હો કવી,
લગા બોલને ઊસસે બાતાં તભી.
જવાંનીમે વોહ ખુબ હુશયારથા,
બડા શુખ બે બાક તરરારથા.
હુવા એક દીલ તબ સો દોનો મને.
હુએ મુતફ્ફીક તબ વોહ દોનોજને.
કીયા ઝઓક દોનોને મીલ એક ઠાર,
કહી તબ વોહ અવરત કે એએ ગમગુસાર.
વોહ અશરતસે જબ દોનો ફારીગ હુએ,
આપસમેં દોનો આપનગમે હુએ.
કહા એક દીગરસે યું કર કલામ,
કરે અબ,કો અશરત આપસમેં મુદામ.

ઊસ અવરતને દી લાકે દસ અશરફી,
જવાંમર્દકે હાથમેં લા રખી.
વોહ દે પાંચ બીડે કે ખા કામયામ,
અભી જાઓ દુકાનપર તુમ શીતાબ.
યેહ સબ બાત ઊસકો તો ઝાહીરકરો,
ખસમ પાસ મેરે અમાનત ધરો.
અગર તુમ્હસે પુછે કહો સારી બાત,
કે માશુક મેરે લગા એક હાત.
ઊને આજ મેરી ઝીઆફતકીયા,
ઔર દસ અશરફી હાથમેં રખદીયા.
બના પાનકે પાંચ બીડે દીયા,
તો મઐનેભી હંસકર ખુશીસે લીયા.
કહી મુજકો કલભી યહાં આઇઓ,
કે હર રોઝ મુજ સાથ મીલ જાઇઓ.
કરૂંગી મઐં ખીદમત તરેહ ખુબસે,
રખુંગી તુમ્હે દીલમેં મહબુબસે.
કે જબલગ રહો તુમ હમારી શહેરમેં,
મેરેપાસ હર રોઝ આના તુમ્હેં.
યહી બાત કહે મુજકો રૂખસત કીયા,
દુકરકા ઊસે મઐંને વાદા કીયા.

હમારા તુમ્હારા નહીં ઘર જુદા,
મઍં કુરબાન તુમપરસે હુંગી ફીદા.
યેહી બાત સુનકર શીતાબી ચલા,
તંબોલીસે ખુશવક્ત હોકર મીલા.
કહા ભાઇ રખ્ખ તુ અમાનત મેરી,
કે લાયા હું મઍંને જો દમ અશરફી.
યેહ બીડે દીએ મુજકો ખાનેકે તઇં,
યેહ બીડોંકી બાતાં સુનાતા હું મઇં.
લીએ તુરત બીડે ઉસને હાતમેં,
નઝરમેં રખ્ખા વોહ હો હએરતમને.
કે દીસને યેહ બીડે મેરે હાતકે,
બના કમ્આન સકતા હુએ ઇસ બાતકે.
તંબોલી અપસ દીલમેં હએરાં હુવા,
કીયા ફીકર દીલમેં કે યેહ ક્યા હુવા.
બહર હાલ બએઠા ફેરામોશકર,
વોહ ઝર કો ઉને ફેર અમાનત સો ઘર.
ઉસી રોઝ ઉસને કીયા દરગુઝર,
કહા દીલમેં ઉસકો ભી દેખેં સહર.
ગયા દીન ગુઝરકર હુવા વક્ત શામ,
હુવા સુબ્હેકા ફેર વહી અેહતેમામ.

ઉસી વક્ત ફેર વાં ગયા વોહ જવાન,
ઉસ અવરતસે ઉસને કહા ઉસ મકાન.
લીયા લટપટાકર ઉસે ઝઓકસે,
ગલેકો લગાયા બહોત શઓકસે.
અપસ કામસે જબકે ફારીગ હુએ,
દો બીસ અશરફીઆં સો લાકર ઉસે.
દીયા પાનબીડા ઉસી તઓરસે,
ચલા લેકે અઇઆર દીલ ફરહસે.
ખુશીસે ફેર આયા વોહ દુકાનપર,
કહા ભાઇ મેરી અમાનત તુ ધર.
તંબોલી ઉસે દેખ દીલમેં જલા,
કે હુએહુએ મેરે ઘરમેં કયા હુએ બલા.
ઉસીરોઝ દીલમેં સમજહકર રહા,
કીસીકો હકીકત ઝરા નાકહા.
તંબોલીને બોલા કે અએ ભાઇ મન,
કે કલ આઓગે ઉસકે ઘરકો તુમન.
કહા હુએ હુમનકોભી જાના ઝરૂર,
ગએ બીન નહુમકોભી આવેસુબુર.
તંબોલીને દીલમેં કીયા યેહ ફીકર,
કે કલ ઉસકો દેખું અબેં અપની નઝર.

સઝા ઈસકો ફેર જો મએં ચાહું સો દું,
અભી ઇસપે તોહમત મએં કએસી ધરૂં.
હુવા તીસરા જબકે દીન આશકાર,
જવાં તબ ચલા ફેર વહાં બેકરાર.
તંબોલીને પીછા ઊસીકા કીયા,
જવાંકો ઊસ અવરતને ઘરમેં લીયા.
બએઠાયા બહોત ઝઓકરી વોહ જવાં,
કે ઇતનેમેં તંબોલી પહોંચ્યા વહાં.
જવાંમર્દ ઊસ વકત ઊઠા બોલકર,
કે અબ કયા કરૂં અએ મેરે દીલ ઝીગર.
કહી તબ વોહ અવરતને અએ માહે મન,
મએં કહેતીહું તુમસે સુનો યેહ સુખન.
ન હો મુઝતરીબ અબ ઝમીંપર તુ લેટ,
હશીર ઊસકે ઊપર દીએ તબ લપેટ.
ખડા કરદીયા એક દીવારસે,
દીલાસા દીયા ફેર બહોત પ્યારસે.
તંબોલી વહીં આયા ઘરમેંચલા,
સભી ઘરમેં ઢુંઢા કહી ના મીલા.
હુવા અપને દીલમેં બહોત બે કરાર,
કીયા ઝઓક ઇસી બાતકા બારબાર.

દ ઊસકો વહીં વેહ અશરફી વહાં,
કહીં તુમ્ ચલે જાઓ અપને મકાં.
ચલા આયા ઊસ વકત દુકાનપર,
કહા ભાઈ મેરી અમાનત તુ ધર.
કે ઉસ વકત બચે.હયે હમ ઝઓાકસે,
કે મર્દ ઊસકા આયા બડે રંજસે.
લગા ઢુંઢને આટે હરજા હમીર,
ઊસ અવરતને મુજરૂપર લપેટી હસીર.
વોહ અવરતને મુજહકો બડે પ્યારસે,
ખડા કરદીયા એક દ વારસે.
સુના જબ તંબોલીને એૈસા બચન,
લગી દીલમેં ઊસકે સો ગમકી અગન.
વોહ ગમગીન હો દીલમેં ચુપ હો રહા,
અપસકી હકીકત કીસે નાકહા.
બરોઝે રૂહાનુમ ગયા ફેર જવાં,
ઊસે દેખનેકો હુવા ફેર રવાં.
ચલા ફેર તંબોલીભી ઊસકે દુંબાલ,
કે દેખું મેરે ઘરકા કએૈસાહુએ હાલ.
જવાં ઘરમેં માશુકકે જબ ગયા,
ખસમભી ઊસીકા વહીં આગયા.

ખબર સુનકે [illegible] કીતી ફીકર,
કહી ઊસકા પુ [illegible] ગલ્લે અંદર.
જવાં જબ હુવા ઊ[illegible] કોઠારમેં,
લગા જાુર[illegible] [illegible] હુર ઠારમેં.
ન પાયા કીસી જાગાપર વોહ જવાં,
પીશેમાન હોકર ચલા બર દુકાન.
નીકલી જવાંકા બાડે પ્યારસે,
કીયા ઝચોક [illegible] ઊસી યારસે.
દો ચંદા દીયા ઝર ઊસે હાતમેં,
કહા પાન ચેહ ખાહચો બાટમેં.
વોહ ઝર લેકે વહાંસે તો જલ્દી ચલા,
તબોલીસે આકે શીતાબી મીલા.
કે મુજહપર મુસીબત પડીથી બલા,
ખુદાને મેરો લાજ રાખી ભલા.
મગર માશુકકે ઘરમને જબ ગયા,
વોહ દુશમનભી પહોંચ્યા વહાં બેહુયા.
ફેર ઊસ ઇસતરીને સો એક બાતમેં,
લીયા હાથ મેરા અપસ હાતમેં.
છુપાઇ મુજહે જાકે ગલ્લે મને,
બશાથા વોહ ગલ્લા [illegible] કોઠમને.

વોહ દુશમન લગા ઢુંઢને કારઝાર,
ન પાયા કીસી જા હુવા બેકરાર.
ગયા અપને ઘરસે નીકલ ખ્વારઝાર.
વોહ અવરતને મુઝહકો કીયા આશકાર.
દીયા ઝર મુઝે ઓર વાદા કીયા,
કે કલકોભી આના અએ મેરેપીયા.
તંબોલી નેહાયત પોશેમાં હુવા,
ઈસી બાતસે દીલમેં હએરાં હુવા.
લગા ઇશ્ક ઊસ નારકા બેહીસાબ,
ગયા પાંચમેંદીન જવાં ફેર શીતાબ.
દોનો મીલકે આરામ કરતે અથે,
સુની જબ ખબર ઊસકી દોનો ઊઠે.
પકડ યારકા હાથ લેકર ચલી,
કે બાવરચીખાને તરફ ખુશદીલી.
કે દવલતથી ઊસમેં ભરી બે શુમાર,
અએ ગંજ દેગા હઝારાં હઝાર.
જવાંમર્દકો દેગ અંદર બીઠા,
રખી દેગ ઊસપર સો દીગર ઊઠા.
લગા ચોતરફે ઘરમને ઢુંઢને,
વોહ કોઠાર ગલ્લાભી સબ દેખને.

ગયા ફીરકે શરમીંદા હો બદસીફાત,
કીયા અરઝ જોકુછ હુઇ વારેદાત.
વોહ અવરતને ઊસકો નીકાલી વહી,
કીયા અએશ દોનોને બાહમ ચકો.
દોચંદાં અશરફી દી ઊસકેતઇં,
દીએ પાન અપને સો અપને દીલબરકેતઇં.
જવાંમર્દ ખુશહાલ હોકર ચલા,
અપસકે બીરાદરસે આકર મીલા.
કહા આજ લાયાહું મેહેનતસે ઝર,
પડી સખ્ત આફતથી મેરેઊપર.
કે જબ મએં મેરે યારસે જા મીલા,
મેરે પીછે દુશમનભી આયા ચલા.
લગા જોશ દીલમેં સો ખુશહાલસે,
બચાયા ખુદાને વોહ જંજાલસે.
અજાયબ હુનરસે બચાઇ મુજે,
કે દેગોંકે અંદર છુપાઇ મુજે.
સુના એહ સુખન જબ જવાંમર્દસે,
પરેશાં હુવા વોહ બડે દર્દસે.
કહા ફેર જવાંને બડે શઓકસે,
વોહ દીલબર ખુશી હોકે પુર ઝઓકસે.

ખસમ ઇ[illegible] પહોંચા શીતાબ,
હુવા દીલ [illegible] મીસલે કબાબ.
કે કપડો[illegible] સોલાએ,
શીતાબી ઊ[illegible] ટાલા લગાએ.
ખડી હોગ્હી [illegible] નજાનકો,
લગા ઢુંઢને [illegible] ખરાનહો.
જો દેખા કહીં [illegible] પાયા નહીં.
બહોત દીલમેં [illegible] હુવા તબ વહીં.
કીયા ઊસને ઘરમે [illegible] શોરો શર,
વોહ ગમગીન [illegible] ગયા બદ ગોહર.
વોહ સંદુકસે [illegible] ઊસકો નીકાલ,
કરી ઝઓક ઊસસે હુઓ અવ્વલ મીસાલ.
ઝરો માલ દી બ[illegible]તસા હાતમેં,
વીદા હો ચલા વોહ ઈસી બાતમેં.
જે આયા અશરફી ઊસીકી દુકાન,
તઓાલીસે ખુશ હોકે બોલા બયાન.
ગયા ઘરમેં મહબુબકે ધ્યાનકર,
વોહ દુશમન લગા ઢુંઢને આનકર.
વોહ દીલબરને તબ અઐસી હીકમત કરી,
અથી એક સંદુક ઘરમેં બડી.

ઊસીને મુજહે તબ છુપાયા વહીં,
કુલફ ઊસકે ઊપર લગાયા વહીં.
તંબોલીને જબ યેહ સુખનકો સુના,
કહા દીલમેં અફસોસ મોંઢે ધુના.
અપસ દીલમેં હયરાન ગમગીનહો,
ઊસીકો પકડનેકો વોહ હાથ ધો.
અભી ક્યા કરૂં બહોત મુજહકો હય ગમ,
તંબોલીભી બયઠાથા કર ચશ્મ નમ.
જવાં જબ ગયા હય ઊસી યાર પાસ,
તંબોલી ચલા વાંસે હોકર નીરાસ.
વોહ અવરતને ફેર મક્ર અયસા કીયા,
કહી ઊસકો ઊઠ અબ તુ મેરે પીયા.
પકડ હાથ ઊસકા ચલી હયોઝપર,
જવાંકો ઊતારી હય પાની અંદર.
પડાથા વહાં પોસ્ત તરબુઝકા,
રખા ઊસકે સરપર ઓર યું કર કહા.
ઇસી હયોઝ અંદર સો ફીરતા ફીરો,
અપસકો તો ઝાહીર નહરગીઝ કરો.
લગા દેખનેકો વોહ સંદુકમેં,
ભરોસા ઊસેથા કે હય ઇસમને.

વલેકીન ન પાયા વહાંભી હરીફ,
ફીકર કરકે અપને વોહ દીલમેં ઝીરીફ.
લીયા હાથમેં તબ વોહ તીરો કમાં,
વોહ ચાહા કે છીલટેકો મારૂં નશાં.
ઉસી વકત અવરત લગી બોલને,
મકરકે જવાહીર લગી ખોલને.
કે યેહ ધ્યાન કાંસે તુજહે આગયા,
યેહ તોરે હુએ છીલકા તમાશા હુવા.
ઇસે મારનેમેં નહીં કુછ ભલા,
શરાફત અજબ યેહ બ વકતે જફા.
અગરચે હવસ હુએ તેરે દીલમને,
કમાં તેરી દે અબ તુ મેરે કને.
નશાના લગાતીહું મએ બરમલા,
યેહ છીલકે કું તોડ પલમેં બજા.
યેહ કહેકર લગાયા વહીં તીરજું,
ગયા પારહોકર સો દીવાર સું.
બસમને જો દેખા તો ગુસ્સા ચડા,
હવેલીસે બાહેર ચલા મુંહ ફીરા.
લાઇ બાદ ઉસકે અપસ યારકો,
બીઠાયા બહોત પ્યારસે યારકો.

લગી બોલને અએ મેરે ગમ ગુસાર,
ખુદાકે કરમ બીન નહીં કુછ શુમાર.
ખુદાને બચાયા બડે બારસે,
ચલી લેકે બીલવતમને પ્યારસે.
કીયા અએશ બેહદ ઊસીકે સંગાત,
ખુશી દીલમને તબ હુઈ ભાંત ભાંત.
વહીં ઝર દો ચંદાં દીયા યારકો,
દીએ પાન બીડે વોહ દીલદારકો.
કહા જાઓ જલદીસે અપને મકાન,
ખુદાને બચાયા તુમ્હારા પરાન.
જવાંને ખુશીસે વોહ ઝર લે લીયા,
શીતાબીસે જાકર ઊસે ઝર દીયા.
તંબોલી ઊસે દેખ દીલમે જલા,
ઝખમ ઊસકે દીલમેં લગાહુએ બડા.
જવાં ફેર ઊઠા ઊસ વકત બોલકર,
જો ગુઝરા અપસપર કહા ખોલકર.
કે દીલબરકે ઘરમેં ગયાથા મઐં જબ,
વોહ દુશમન કવી હોકે આયાથા તબ.
વોહ અવરતને કી અપને દીલમેં ફીકર,
રખો ઊસને મુજહકો સો પાની અંદર.

મુજાહે ઊસને કી હુઆેઝ અંદર ખડા,
ઔર તરબુઝકા પોસ્ત સરપર ધરા.
કહા સબ હકીકત અપસકી જવાન,
તંબોલીકા સુનતેહી નીકલા પરાન.
જવાં જબ ફજરકો ચલા ઊસતરફ,
લગા ઊસકે પીછે વહીં મુનહરફ.
જવાંમર્દ જબ ઊસકે ઘરમેં ધુસા,
તંબોલી બહોત દીલમે હયરાં હુવા.
ઊસે દેખ દીલમેં લગી ઊસકે આગ,
ખફા હોકે ઘરકો લગાયા વોહ આગ.
વોહ ઘરતો લગા હરતરફસે જલન,
જવાં ઘરમે લગા બહોત તલમલન.
કહા યેહ બલા મેર સરપર પડી,
ઊસ અવરતને કી તબ બહોત દીલબરી.
ઝરીનેકી સંદુકમેં દે છુપા,
પુકારી ખસમકો કે અએ બેહયા.
ન ઘરમેં કોઇ દુસરા મર્દ હુએ,
યેહ ઝેવરકા મુજાહકો બડા દર્દ હુએ.
યેહ બેહુદા તુમને લગાદી હુએ આગ,
ગલામાં કનીઝાં ગએ સારે ભાગ.

તંબોલીને દો આદમીકો પુકાર,
વોહ સંદુક આખીર નીકાલા ગંવાર.
વોહ સંદુકમેં કયા હુએ નહીં કુછ ખબર,
કે અવરતને ઊસમેં કીયાથા મકર.
બહેર હાલ ઊસકો નીકાલા શીતાબ,
મહેલ દુસરેમેં રખી બે હીજાબ.
ભી અસબાબ સબ ઊસ મહેલમેં લીયા,
વોહ જલતે મહેલકો સો થંડા કીયા.
વોહ અવરતભી જાકર ઊસીમેં બસી,
હુવા જબ વોહ ગમગીં યેહ દીલમેં હસી.
ગુલામાં કનીઝાં વહાં આ મીલે,
નીકલ ના સકે તો ઊસીમેં જલે.
તંબોલી યેહ ગમમેં પરેશાં હુવા,
અપસકે કીએપર પીસેમાં હુવા.
નહીં મકરે અવરતસે કોઇ બચા,
કહા અપની અવરતકો કએસી બલા.
મુજહે તેરે જાનીબગુમાં અઓર હુએ,
કે બીગડા તેરા ઇનદીનો તઓર હુએ.
તુજહે ઇશ્ક હુએ કીસ જવાંસે લગા,
જો રહેતી હુએ તુ મુજહસે હરદમ જુદા.

દીયા તબ વોહ અવરતને યું કર જવાબ,
કે યેહ કયા તુ બકતાહય્એ ખાનાખરાબ.
યેહ નાહક કી હય્એ મુજપે તોહમત ધરી,
સહી કર હું મય્એં તેરે આગે ખડી.
બુલાઉંગી મય્એં સારી પંચાતકો,
કરૂંગી મય્એં સાબીત ઈસી બાતકો.
નહીતો અંદર ખાકે મરજાઉંગી,
યેહ તોહમત તેરે સરપે ધરજાઉંગી.
યેહ બાત ઉસકી સુનકર વોહ ઝેરા નઝાર.
કહા કલ કરૂંગા મય્એં ઉસકા બીચાર.
ગયા જબ વોહ બાહેર નીકલ બદગોહર,
વોહ અવરત હુઈ ખુશ ઉધર સરબસર.
ગય્એ બાદ ઉસકે જવાંકો નીકાલ,
લગી બોલને યું કે અય્એ ખુશ ખોસાલ.
યેહી બાત કહેતીહું સુનીઓ તુમ્હીં,
મેરે મકૂકી બાત તુમને સુની.
જવાંને કહા મય્એં ખબરદારહું,
ઈસી ફનમેં મય્એં ખુબ તરરારહું.
વોહ સબ કય્એફીઅતકો ફરામોશકર.
ગઈ યારકો લેકે ખીલવત અંદર.

અશરફી લાકે દી ફેર ઊસે,
ખીલાઇ ઊસે પાન અપસ હાથસે.
કહાં આગ સીધારો એ મેરે સજન,
ખુદા ફેર મીલાવે હમન ઔર તુમન.
યેહ બાત ઊસકી સુનકર ચલા ખુશખીસાલ,
મીલા જાકે ઊસસે વોહ અવ્વલ મીસાલ.
કહા ઊસકો ઝરદેકે દુશમન કવી,
ફેર ઊસસે લગાઇ મહોબત નવી.
હમન જબ ઊસીકે ગએ ઘર ભીતર,
વોહ દુશમનને એસા કીયા તબ હુનર.
લગા આમ ઘરકો ખડા હોરહા,
તો સંદુકે ઝગમેં મએં જા સોરહા.
ગુસ્સેસે અવરતને કી શોરોશાગ,
તો સરપર ઊડાકર નીકાલા બહાર.
વોહ આતુરને સુન બાત હીલા કીયા,
વોહ દુશમનસે મુજહકો બચાકર લીયા.
કીયા કસ્દ ચલનેકા ઊસકે બદલ,
યેહ દુશમન લગાહુએ હમારે પીછલ.
ઇસી વાસ્તે અબ વતનકો ચલું,
મએં અપને કબીલેસે જાકર મીલું.

તંબોલીને ઊસ રોઝ સમજ્હા ઊસે,
બહોત ઇજ્જસે ઘરમેં લાયા ઊસે.
ઝીઆફ્રત કરૂંગા મએં પનચાતકી,
કહુંગા તુજ્હે બાત એક ભાંતકી.
ઝરો માલ દુંગા તુજહે બેશુમાર,
અગર તુ હકીકત કહે સબ પુકાર.
કુબુલા જવાંને કહું માજરા,
કે જોકુછકે થા અબ્ર મુજહપર પડા.
તંબોલીને પંચાતકો સબ બુલા,
જવાંને હકીકત વોહ સારી કહા.
બયાં બોલકે સબકો માહેર કીયા,
વોહ કુલ માજરા ઊસને ઝાહેર કીયા.
ઊઠા એક આબીર સુખન બોલકર,
કે અબ આંખ ખુલગઇ નહીં કુછ ખબર.
લગી બોલને તબ વોહ પંચાત સબ,
કે કયા ખ્વાબ દેખાહએ યેહ પુર ગઝબ.
કહા બાત કહેતાહું મએં ખ્વાબકી,
સભી ઇસકો જાનો થકી રાસ્તી.
કે ઝાહેર મેં યેહ બાત કયું હોસકે,
સભોંકે દીલોંકો તઅજ્જુબ લગે.

વોહ અવરત ઊઠી બોલી પંચાતકો,
સુનો કાન ધરકર ઇસી બાતકો.
નહીં ઇસ જવાંકો કભી જાનતી,
મરદકે સબબ ઇસકો મએં માનતી.
ઊસીકે કહેપર મએં ખીદમત કરી,
સુવેન મેરે સરપે તોહુમત ધરી.
મેરી ઇસમેં બતલાઓ તકસીર કયા,
કે જહુટી મેરે સરપે તોહુમત દીયા.
તંબોલીકો પંચાતને યું કહા,
કે લાનત ખુદાકીહો તુજહપર સદા.
ઇસી બાતપર તુને કરકે અતાબ,
કીયા જાહેલીને તેરા ઘર ખરાબ.
વોહ પંચાત ઊઠકર ગઇ ઘરકેતઇં,
ખુલા ઘરમેં લાઇ મુસાફરકેતઇં.
કઈ દીન ખુશીસાથ ગુઝરાનકર,
રઝાં લે વતનકો ચલા અપને ઘર.
વોહ અવરત પુકારી કે અએ મનમોહન,
ખુદા ફેર મીલાવે હમન ઔર તુમન.
મંગા એક ઘોડા દીયા ઊસકેતઇં,
કહી યેહ સવારીકે હતીહું મઇં

બહોત માલોઝર દેકે રૂખસ્ત કીયા,
મુકલ્લલ ઝરીકાભી ખીલઅત દીયા.
લગો રોને ફુરકતસે બસ ઝારઝાર,
હમારા તુમ્હારા ખુદા હએગા યાર.
જવાં મર્દ બોલા કે અએ જાનેમન,
જુદા હોકે જાતાહું અપને વતન.
મએં જાતાહું હાફીઝ તુમ્હારા ખુદા,
કહા અબ મએં હોતાહું તુજહુસે જુદા.
યેહી બાત કેહેકર બીગાના હુવા,
અપસકે મુલકકો રવાના હુવા.
સુનો અએ અઝીઝો ઝુમન કાનધર,
હુએં અવરતકે અએસે ફરેબો મકર.
ઝનોકે મકરકા નહોવે હીસાબ,
લીખું ગરતો હોવે સીયહ સદ કીતાબ.
ફરેબો મકર ઊસને કએસા કરી,
કે સચ બાતકો ઊસને જહુટી કરી.
નહીં બાત અવરતકી સુનતાહુએ જો,
તો રાહતસે દીન રાત છતાહુએ વો.
તંબોલીકા ઘરબાર કરદી તબાહ,
ખુદા ઊનકે મકરસે દેવો પનાહ.

તુ કર અપના ફઝલો કરમ યા ઇલાહ.
મેં આજીઝહું બંદા અકુ કર ગુનાહ.

ચેતવણી.

ચોપડીઓની ઇઆદી.

ગુલઝારે પંજતની ... કીંમત રૂ૦॥।=

બંદર સભા ... ... ,, ૦)=

લાલગોહરનો કીસ્સો ... ,, ૦)=

ચાર દુરવેશનો કીસ્સો જીલદ સાથે રૂ૧।

હાતમ તાઇનો કીસ્સો જીલદ સાથે રૂ૨)

ઠેકાણું—ભીંડીબજાર નવાબની મસીદની સામે મુલા નુરૂદીન બીન જીવાખાનની દુકાનેથી, અને કોલસા મોહોલાના નાકાંપર બંબાખાનાની સાંમે કાજી ઇબરાહીમ બીન કાજી નુરમહંમદની દુકાનેથી વેચાતી મલસે.